

[H. P. Clausen]

Jeg synes, det er godt, at det præciseres i loven, at Musikerådets opgave også er at fremme dansk musik i udlandet. Det er helt naturligt og væsentligt, at det sker.

Vi kan også støtte principændringerne med hensyn til, at visse områder – og det gælder jo specielt de områder, som har med undervisning og med internationale formål at gøre – placeres i en lidt anden forbindelse med Musikerådet end resten af området, idet der her er tale om, at der skal forelægges planer for ministeren, som derved får en koordinerende rolle. Jeg synes, det er rimeligt, at der sikres en koordinering netop på undervisningsområdet og for det internationale samarbejdes vedkommende. Jeg er enig med hr. Søren Hansen i, at det ville være rart, hvis det kunne blive udgangspunktet for, at man ud over den koordinering, der nu kan ske i Kulturministeriet, fik en koordinering af vor indsats i udlandet, som så mange ministerier er interesseret i at fremme, og hvor kulturen er med.

Det er godt, at man understreger musikskolernes betydning. Jeg synes nok, at de tal, der er sat på væksten for musikskolerne, er store; det kan vi måske tale om under udvalgsarbejdet eller i hvert fald få dokumentation for, hvordan man har regnet sig frem til de talstørrelser, der er tale om. Men musikskolerne er jo i mange henseender et væsentligt arnested for udviklingen af musikforståelse og fornemmelsen for aktiv musikudøvelse.

Jeg har også betænkkeligheder, det skal jeg ikke skjule. Jeg kan ikke se rimeligheden i, at orkestrene direkte skal pålægges bestemte repertoirekrav, selv om jeg godt kan se, at det er mildnet i forhold til Orkesterudvalgets meget bastante kvoteringsovervejelser, som også hr. Søren Hansen var inde på. Jeg synes slet ikke, det skal stå der; jeg synes, at den gamle formulering var ganske fortræffelig. Jeg stoler på lederens kvalitetsbevidsthed og ansvarlighed, og jeg synes, det er tilstrækkeligt med de bemærkninger, der står om den moderne musik. Desuden synes jeg, man må sige, at hvis man opretter en pulje specielt til at fremme disse formål, er det, man kunne ønske, nået. Jeg savner skolekoncerter nævnt direkte i lovforslagets bemærkninger.

Nu skal jeg ikke trække flere enkeltheder frem, dem kan vi tage op under udvalgsarbejdet, men den hovedbetænkkelighed, jeg skal gø-

re gældende, drejer sig om økonomien. Det er en meget stærk forøgelse af udgifterne, der sker på musikområdet. Det er jo et område, som i forvejen er godt behandlet, men der er også et hensyn at tage til statsfinanserne. Vi regner med og håber på at komme ind i forhandlingerne om finansloven, og vi forventer, at regeringen udsætter nye udgifter, indtil de har været set i en helhed i en politisk forhandling. Det spørgsmål vil vi også gerne tage op under udvalgsarbejdet for at se – som jeg sagde før – hvordan mellemregningerne ser ud for de sluttal, man er nået frem til.

Jeg frygter en skævvridning. Man skal være opmærksom på, at musikken i perioden 1981-91 har haft en vækst i støtten på 77 pct., når man regner i 1990-priser. Det er meget, meget mere end væksten på andre områder, og jeg kan ikke rigtig se, hvordan vi skal sikre en fornuftig økonomisk balance med dette lovforslag; det vil vi også tage op i udvalget. Det gælder alle de tal, som står i lovforslaget og i bilaget. Vi godtager dem ikke uden videre, men vi er parat til en åben og konstruktiv behandling i udvalget – vi går ind i udvalgsarbejdet med åbent sind, skal jeg sige, i håbet om, at vi vil blive hørt, selv om der vel reelt er flertal for det foreliggende lovforslag. Men vi er til at tale med.

Birthe Rønn Hornbech (V):

I Venstre mener vi, at den overordnede struktur, der er skabt med tidligere musiklove og musikeråd, skal bevares. Vi mener også, det er nødvendigt at lægge vægt på, at den professionelle udøvende musik af kvalitet – jeg gentager: af kvalitet – støttes. Ikke ethvert eksperiment skal understøttes for offentlige midler; for Venstre er kvaliteten helt afgørende.

Det er naturligvis helt nødvendigt for dansk musikliv i dag og i fremtiden, at der er et underlag af professionelle orkestre til at fremføre både ældre og moderne musikværker, og det er nødvendigt, at der er et antal orkestre af en vis størrelsesorden, så der ikke af den grund behøver at være indskrænkninger i repertoiret, ligesom det bør være muligt at komme til større koncerter uden at skulle rejse fra den ene ende af landet til den anden. Det, at man tidligere troede, man bare kunne skære i et landsdelsorkestres besætning for at spare, er naturligvis fuldstændigt tåbeligt. Enten har man et orke-